

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Mgr. R. K.**, zastoupen JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové, proti žalované: **Církev československá husitská**, se sídlem Wuchterlova 523/5, Praha 6, zastoupena JUDr. Jakubem Křížem, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 5, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2015, čj. 3 A 19/2015 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobce **j e p o v i n e n** zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Jakuba Kříže, Ph.D., advokáta se sídlem Opletalova 5, Praha 1, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi, advokátovi se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

[1] Dne 25. 11. 2014 požádal žalobce Ústřední radu žalované o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, konkrétně o zaslání kompletních audio nahrávek z celého průběhu Generální synody duchovenstva konané dne 17. 10. 2014 a VII. sněmu žalované konaného 17. 10. 2014 – 18. 10. 2014, a to včetně příloh a pomocných materiálů. Vzhledem k tomu, že žalovaná na jeho žádost nereagovala, zaslal jí žalobce „Urgenci žádosti o poskytnutí informace“ ze dne 6. 1. 2015.

[2] Žalobce podal dne 11. 2. 2015 ke krajskému soudu žalobu na ochranu proti nečinnosti žalované, neboť neodpověděla na jeho žádost ani na urgenci žádosti. Navrhl proto, aby soud ústřední radě žalované nařídil o žádosti žalobce rozhodnout a poskytnout mu požadovanou informaci.

[3] Městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, neboť dospěl k závěru, že žalovaná není povinným subjektem dle § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Je totiž nesporné, že žalovaná není státním orgánem, územním samosprávným celkem ani jejich orgánem a není ani oprávněna vrchnostensky působit v oblasti veřejné správy. Na základě rozboru judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu nelze žalovanou považovat ani za veřejnou instituci.

II. Důvody kasační stížnosti

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, ve které navrhl, aby ho Nejvyšší správní soud zrušil z důvodu jeho nezákonnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a nepřezkoumatelnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Zároveň navrhl, aby soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[5] Stěžovatel namítl, že při hodnocení povahy žalované jako veřejné instituce nevzal soud v úvahu, že na základě evidence vedené Ministerstvem kultury ČR může žalovaná jako církev vyučovat a vychovávat nejenom ve vlastních školách či jiných zařízeních, ale i vyučovat náboženství na školách státních, pověřit osoby vykonávající duchovní činnost k výkonu této činnosti v ozbrojených složkách, ve vězeňství, v místech, kde se vykonává ochranná léčba a ochranná výchova, či konat obřady, při nichž jsou uzavírány sňatky na roveň postavené sňatkům před orgánem veřejné moci provádějícím sňateční obřad v přítomnosti matrikáře. Uvedené nemůže svědčit o soukromoprávním charakteru žalované.

[6] Dále je třeba zohlednit, že provoz žalované je hrazen z veřejných zdrojů. O veřejném účelu žalované svědčí také její působení ve školství, vězeňství, armádě, nemocnicích apod. Stát taktéž určitým způsobem v § 5 zákona č. 3/2002 Sb., o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností a o změně některých zákonů (zákon o církvích a náboženských společnostech), reguluje způsob vzniku žalované. Státní dohled nad činností je v mezích Listiny a zákona o církvích a náboženských společnostech; stát musí dohlížet, zda nedochází k ohrožování veřejné bezpečnosti a pořádku, zdraví atd.

[7] Stěžovatel se tedy neztotožňuje s tím, že by u žalované měly výrazně převyšovat rysy soukromoprávní. Městský soud posuzoval jen omezené znaky, či je posoudil neúplně, což jej vedlo k nesprávnému závěru, který nezobrazuje skutečný stav věci, a jeho rozhodnutí je možno hodnotit i jako nepřezkoumatelné.

[8] Závěr, že žalovaná je povinna poskytnout stěžovateli informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím je i ústavně konformní, neboť právo na informace je zakotveno v čl. 17 odst. 1 Listiny a i s tím související průlom do autonomie žalované je předvídaný v čl. 16 odst. 4 Listiny. Stěžovatel na závěr poznamenal, že byl řádným účastníkem jednání žalované, z nichž požaduje informace, a požadované nahrávky mu jsou třeba k ochraně jeho práv, neboť při jednání došlo k zásahu do nich.

III. Vyjádření žalované ke kasační stížnosti

[9] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[10] Upozornila, že její oprávnění k výkonu zvláštních práv dle § 7 odst. 1 zákona o církvích a náboženských společnostech (např. oprávnění vyučovat na veřejných školách) v konečném důsledku znamenají, že věřící Církve československé husitské mají právo přijímat duchovní pomoc a doprovázení své církve také ve specifických životních situacích, jako při výkonu trestu, v armádě apod. Nezakládají však žalované žádnou veřejnoprávní pravomoc.

[11] Pokud jde o hrazení provozu žalované z veřejných prostředků, stěžovatel v kasační stížnosti neidentifikoval, o jaké prostředky se jedná. Prostředky poskytované žalované podle zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi) nepředstavují nástroj financování církve ze státního rozpočtu, ale plnění poskytované státem v rámci majetkového vyrovnání mezi státem a církvemi a náboženskými společnostmi.

[12] V souvislosti se stěžovatelem zmiňovaným působením žalované ve školství, vězeňství, armádě, v nemocnicích atd. žalovaná uvedla, že není v těchto institucích přítomna jako někdo, kdo má veřejnoprávní pravomoc či možnost rozhodovat o subjektivních veřejných právech.

[13] Žalovaná také odmítla, že by stát mohl zasahovat do vzniku církví a náboženských společností takovým způsobem, který by charakterizovat žalovanou jako veřejnou instituci. Dvoufázový vznik právnické osoby (soukromoprávní jednání a na něj navazující úkon orgánu veřejné moci) je v současnosti zcela typický. Žalovaná si není vědoma, že by nad ní stát vykonával jakýkoliv dohled či dozor, to by bylo v přímém rozporu s čl. 16 odst. 2 Listiny. Charakter veřejné instituce nedává církvi skutečnost, že ji může stát zrušit. Dále žalovaná poukazuje na bohatou judikaturu Ústavního soudu týkající se autonomie církví a náboženských společností.

[14] Žalovaná se ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku; pouze nesouhlasí s tvrzením, že účel žalované je rámcově vymezen v čl. 15 a 16 Listiny, tedy že slouží k výkonu svobody náboženského vyznání, což je znak svědčící pro veřejnoprávní instituci. Odkázala proto na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/02, kde se výslovně hovoří o soukromoprávní podstatě církví a náboženských společností.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[16] O návrhu na přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť bezodkladně rozhodl o samotné kasační stížnosti.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Předmětem přezkumu je rozhodnutí městského soudu o zamítnutí žaloby na ochranu proti nečinnosti žalované spočívající v nereagování na žádost stěžovatele o poskytnutí informace. Spornou je v posuzované věci otázka, zda je žalovaná správním orgánem, který má podle žalobního tvrzení povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení (§ 79 odst. 2 s. ř. s.). Je tedy třeba posoudit, zda je žalovaná povinným subjektem dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím a má tak povinnost poskytovat informace podle tohoto zákona. V opačném případě totiž žalovaná nebude správním orgánem, proti jehož nečinnosti by bylo možno se bránit žalobou dle § 79 a násl. s. ř. s.

[19] Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „[p]ovinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.“ Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňuje závěr městského soudu, že žalovaná není veřejnou institucí ve smyslu tohoto ustanovení. Nijak konkrétně nepolemizuje se závěry citované judikatury, uvádí však navíc několik argumentů, jež soud opomněl vzít v úvahu, a které podle jeho názoru svědčí o veřejné povaze žalované.

[20] Stěžovatel zdůraznil, že soud nezohlednil oprávnění žalované související s její evidencí Ministerstvem kultury a určitou zákonnou regulací jejího vzniku.

[21] Podle § 6 odst. 1 zákona o církvích a církevních společnostech se církev a náboženská společnost stává právnickou osobou registrací, pokud tento zákon nestanoví jinak. Registrace, kterou provádí Ministerstvo kultury, je tak podmínkou vzniku církve či náboženské společnosti jako právnické osoby. Pouze registrovaná církev může k plnění svého poslání zejména „a) vyučovat a vychovávat své duchovní i laické pracovníky ve vlastních školách a jiných zařízeních i na vysokých školách bohosloveckých a bohosloveckých fakultách za podmínek podle zvláštních právních předpisů, b) získat oprávnění k výkonu zvláštních práv podle tohoto zákona (§ 6 odst. 3 tohoto zákona). Zvláštní práva registrovaných církví a náboženských společností stanovuje § 7 a jsou jimi např.

stěžovatelem uváděné vyučování náboženství na státních školách, konání sňatečních obřadů atd.

[22] Nejprve je třeba upozornit, že samotná zákonná regulace vzniku církví a náboženských společností jako právnických osob, tedy jejich registrace Ministerstvem kultury, zcela jistě nikterak nenasvědčuje veřejné povaze žalované. Registrace je naprosto běžnou podmínkou vzniku i jiných právnických osob (např. spolků či obchodních korporací), u kterých zpravidla není pochyb, že se jedná o subjekty soukromého práva. Pro posouzení charakteru žalované je podstatné, že prvotním impulzem vzniku církve je soukromoprávní jednání, tedy dobrovolné sdružování fyzických osob dle § 4 odst. 1 zákona o církvích a náboženských společnostech. Veřejnoprávní povahu církví a náboženských společností nelze dovozovat ani z regulace jejich vzniku a působení stanovené v § 5 zmínovaného zákona, podle něhož *„[v]znikat a vyvíjet činnost nemůže církev a náboženská společnost, jejíž učení nebo činnost sleduje porušení práva nebo dosažení nějakého cíle nezákonným způsobem, zejména pokud a) popírá nebo omezuje osobní, politická nebo jiná práva fyzických osob pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání nebo sociální postavení, b) rozněcuje nenávist a nesnášenlivost, ...“*. Obdobné omezení vzniku a existence právnických osob ostatně obsahuje i zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který v § 145 odst. 1 rovněž zakazuje založení právnické osoby, jejímž účelem je porušení práva nebo dosažení nějakého cíle nezákonným způsobem a uvádí demonstrativní výčet zakázaných účelů právnických osob. Je přitom zcela zřejmé, že podle občanského zákoníku vznikají především právnické osoby soukromého práva.

[23] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval tím, jestli zvláštní práva, která registrovaným církvím přiznává zákon (§ 7 zákona o církvích a náboženských společnostech), lze považovat za znak jejich veřejného charakteru. Pokud jde o výuku na státních školách či působení v ozbrojených složkách, vězeňství či v nemocnicích, jedná se o činnost, která umožňuje věřícím, resp. příslušníkům církve, vzdělávat se v oblasti náboženství a praktikovat svou víru také ve specifických životních situacích. Tato činnost je prováděna pod záštitou dané státní školy, nemocnice, věznice atd. a nelze ji tak považovat za znak svědčící o veřejnoprávním charakteru žalované. Oprávnění církví zakládat vlastní školy taktéž nenasvědčuje tomu, že by církev jako celek byla veřejnou institucí. Za tímto účelem může církev nebo náboženská společnost zřídit samostatnou právnickou osobu, která je pak samozřejmě vázána veřejnoprávními předpisy upravujícími oblast školství a její rozhodování dle těchto předpisů je přezkoumatelné ve správním soudnictví (viz rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2013, čj. 1 As 160/2012 – 41, publ. pod č. 2812/2013 Sb. NSS). Neznamená to ovšem, že by správním orgánem byla samotná církev, tím bude pouze konkrétní církví založená právnická osoba. Pokud se dále jedná o realizaci sňatečních obřadů, tuto činnost lze opravdu považovat za součást veřejnoprávního aktu, která probíhá v mezích zákona a v součinnosti s příslušným matričním úřadem (viz § 666 občanského zákoníku). Byť zde tedy nemohou církve a náboženské společnosti vystupovat zcela samostatně, jedná se o výkon veřejné moci. Právo konat obřady, při nichž jsou uzavírány církevní sňatky [§ 7 odst. 1 písm. c) zákon o církvích a náboženských společnostech], tak lze považovat spíše za veřejný prvek žalované.

[24] V souvislosti se stěžovatelem zmiňovaným dohledem státu nad činností žalované Nejvyšší správní soud uvádí, že státní dohled se váže zejména k jejímu výkonu zvláštních práv dle § 7 odst. 1 zákona o církvích a náboženských společnostech. Výkon těchto činností dle odst. 2 uvedeného ustanovení regulují zvláštní předpisy, jako např. zákon č. 564/1990 Sb., o státní správě a samosprávě ve školství, zákon č. 293/1993 Sb., o výkonu vazby, atd. To, že se při těchto činnostech příslušníci církve nebo jí zřízené subjekty musí řídit zákony, které uvedené činnosti regulují, však nijak nesvědčí o tom, že by měly církve povahu veřejné instituce. Je totiž třeba si uvědomit, že přestože z právních předpisů (čl. 16 Listiny a § 3 odst. 1 zákona o církvích a náboženských společnostech) i rozsáhlé judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá právo církví na autonomii v otázkách organizace a vnitřního života církve, pokud se církve pohybují v prostoru „světských“ zákonů, jež jsou v souladu s principem rovnosti závazné pro všechny subjekty bez rozdílu jejich právního původu, jsou povinny se těmito zákony řídit (viz rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2012, čj. 1 Afs 56/2011 – 70, publ. pod č. 2730/2013). To však nepředstavuje narušení nezávislosti církví v otázkách jejich vnitřního uspořádání.

[25] Dále bylo třeba se vypořádat s argumentem stěžovatele, že veřejný charakter žalované spočívá v jejím financování ze státního rozpočtu. Podle § 27 odst. 4 zákona o církvích a náboženských společnostech tvoří příjmy církví a náboženských společností „a) příspěvky fyzických a právnických osob, b) příjmy z prodeje a z pronájmu movitého, nemovitého a nehmotného majetku církví a náboženských společností, c) úroky z vkladů, d) dary a dědictví, e) sbírky a příspěvky z části výtežků podle zvláštního zákona, f) půjčky a úvěry, g) příjmy z podnikání nebo z jiné výdělečné činnosti, h) dotace“. Příspěvky poskytnutými ze státního rozpočtu jsou tedy případné dotace, které však mohou čerpat i právnické osoby soukromého práva, aniž by to z nich činilo subjekty veřejného práva. Do roku 2012 poskytoval stát žalované – jako registrované církvi, které bylo přiznáno oprávnění k výkonu zvláštního práva – v souladu s § 1 zákona č. 218/1949 Sb., o hospodářském zabezpečení církví a náboženských společností státem, ze státního rozpočtu úhradu osobních požitků duchovních, působících jako zaměstnanci církví a náboženských společností. Tento model financování byl ukončen v důsledku přijetí zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi, účinného od 1. 1. 2013. Počínaje rokem 2013 je dotčeným církvím a náboženským společností, které uzavřou se státem smlouvu o vypořádání, ze státního rozpočtu vyplácena finanční náhrada (dle § 15 zákona č. 428/2012 Sb.) a po dobu 17 let od nabytí účinnosti zákona (tzv. přechodné období) mají dotčené církve a náboženské společnosti nárok na příspěvek na podporu činnosti (viz § 17 zákona č. 428/2012 Sb.). Je tedy pravdou, že činnost žalované je (minimálně) z části financována z prostředků státního rozpočtu.

[26] Částečné financování činnosti ze státního rozpočtu lze považovat za veřejný prvek žalované v tom smyslu, že příjemci veřejných prostředků podléhají určité kontrole veřejnosti stran nakládání s přidělenými prostředky. V obecné rovině však tento znak nevede ke kvalifikaci církve jako veřejné instituce. V této souvislosti je třeba upozornit na judikaturu Ústavního soudu zabývající se výkladem pojmu „veřejná instituce“, se kterou správně pracoval také městský soud. V nálezu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, Ústavní soud uvedl, že současný vývoj prakticky znemožňuje striktní oddělení všech institucí soukromých od všech institucí veřejných a je tak třeba reflektovat skutečnost, že rozhodující pro kvalifikaci instituce jako veřejné či soukromé je, které aspekty převažují.

Mezi relevantními hledisky pro posouzení, zda se jedná o instituci veřejnou nebo soukromou, Ústavní soud uvedl: způsob vzniku (zániku) instituce, hledisko osoby zřizovatele, hledisko subjektu vytvářejícího jednotlivé orgány instituce, hledisko existence či neexistence státního dohledu nad činností veřejné instituce a veřejný nebo soukromý účel instituce. Pro posouzení povahy instituce tak nepovažoval za rozhodný zdroj financování instituce, resp. skutečnost, že je právnická osoba částečně závislá na příjmech ze státního rozpočtu. Pokud tedy posouzení v judikatuře uvedených hledisek vede k závěru, že u žalované převažují soukromoprávní aspekty, k čemuž po pečlivém rozboru dospěl městský soud, a Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje, nebude pro posouzení její celkové povahy rozhodná skutečnost částečného financování ze státního rozpočtu.

[27] Obecně lze tedy konstatovat, že u žalované převažují znaky soukromé instituce. To však nevede k jednoznačnému závěru – který vyslovil městský soud – že žalovaná (resp. jakákoliv církev a náboženská společnost) není za žádných okolností povinným subjektem dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tato nesprávná úvaha městského soudu však nezpůsobila nezákonnost celého rozsudku, neboť městský soud správně uzavřel, že v posuzovaném případě žalovaná povinným subjektem nebyla.

[28] Při posuzování, zda je církev či náboženská společnost povinným subjektem, je totiž nutno vzít v úvahu povahu informace, jejíž poskytnutí je požadováno. Jak již bylo shora zmíněno a rozsáhle vyloženo také městským soudem v napadeném rozsudku, je třeba respektovat autonomii církví a náboženských společností spočívající především v tom, že stát do činnosti církví a náboženských společností principiálně nesmí zasahovat, pokud se jedná o její vnitřní záležitosti (viz cit. nález ÚS či nález ze dne 27. 11. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 6/2002). Nejvyšší správní soud rovněž judikoval, že vnitřní otázky církve nemohou být předmětem soudního přezkumu (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2008, čj. 2 As 54/2007 – 94, publ. pod č. 1556/2008 Sb. NSS). I z tohoto důvodu tak nemůže být pochyb o tom, že informace o vnitřních záležitostech církve patří do autonomní sféry žalované, na kterou nemůže dopadat povinnost poskytovat informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím.

[29] V projednávané věci stěžovatel požadoval informaci o průběhu zasedání Generální synody duchovenstva a sněmu žalované, tedy informaci zjevně se týkající vnitřních záležitostí žalované. Na skutečnosti, že se jedná o autonomní sféru církve, která může zůstat veřejnosti skryta (resp. neuplatní se zde právo na svobodný přístup k informacím), nic nemění ani fakt, že sama žalovaná záznamy z těchto svých zasedání v některých případech zveřejňuje, případně že jsou tato zasedání veřejně přístupná. Nejvyšší správní soud tak shodně s městským soudem dospěl k závěru, že žalovaná není ve vztahu k požadovaným informacím povinným subjektem a postupovala tedy správně, pokud je stěžovateli odmítla poskytnout.

[30] Jiná by však mohla být situace, kdyby stěžovatel požadoval od žalované informaci týkající se její činnosti v oblasti veřejného práva, resp. výkonu veřejné moci či nakládání s veřejnými prostředky. Pro tyto případy by bylo nutné církev považovat za povinný subjekt dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť pak se již

nepohybuje ve svém vnitřním světě, do nějž není stát oprávněn zasahovat, nýbrž ve veřejném prostoru, který podléhá kontrole veřejnosti.

[31] Nejvyšší správní soud neshledal namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že městský soud posuzoval pouze omezené znaky žalované. Kasační soud naopak dospěl k závěru, že se městský soud zabýval otázkou charakteru žalované dostatečně a v souladu s dosavadní judikaturou. Další aspekty zmíněné stěžovatelem (jako financování církve ze státního rozpočtu či vykonávání zvláštních práv) již nemohly závěr o převažující soukromoprávní povaze žalované v kontextu stěžovatelem požadované informace zvrátit.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[32] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, proto jí náleží právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalované v řízení o kasační stížnosti představovaly odměnu zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a náhradu hotových výdajů spočívající v paušální částce 300 Kč za tento jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalované plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku odpovídající této dani. Stěžovatel je tedy jako neúspěšný účastník povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Jakuba Kříže, Ph.D., advokáta se sídlem Opletalova 5, Praha 1, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[34] Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovateli k jeho žádosti zástupce z řad advokátů; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Výše těchto nákladů spočívá v odměně advokáta za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a doplnění kasační stížnosti) v částce 6.200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a v náhradě jeho hotových výdajů v částce 600 Kč za dva úkony právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu); celkem tedy 6.800 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, přistoupil Nejvyšší správní soud ke zvýšení jeho nároku o částku odpovídající této dani. Celková částka 8.228 Kč bude ustanovenému advokátovi JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu